

terat vi have gjort et saa stort Brug af de Kræfter, som denne har givet Staten til Raadighed, for at forsvare Landet med, saa vilde man have Uret i høi Grad, om man ikke indrømmede enhver Mand Ret til ogsaa, under almindelige Omstændigheder, under fredelige Forhold, at bære Vaaben der, hvor han iøvrigt er berettiget til at gaae, til at opholde sig og være. Jeg har derfor til Hensigt at see, om jeg i denne Lov kunde faae indskilket et Endringsforslag, som indrømmer Folk denne Retlighed, hvorledes det saa skal gaae med Affindelsen iøvrigt. Ingen er betaget noget af sin saakaldte Jagtret, om nogen saadan eristerer, fordi den frie Borger bliver berettiget til der, hvor han iøvrigt har Lov til at opholde sig, at bære Vaaben. Jeg nægter ingenkunde, at det i saa Fald kan blive vanskeligt for de saakaldte Jagtherrer at have den saakaldte Jagtret, men Staten behøver ikke at give dem et saadant indgribende Middel til at have denne Ret; Staten kan lade dem have den paa samme Maade, som saamegen anden Eiendom beskyttes, og den kan gjøre det saa meget desto lettere, som, om end Noget af den saakaldte Eiendom derved berøves dem, saa er det kun overordentlig Lidet, der berøves. — Det er den ene Indvending, jeg har at gjøre mod denne Lov. — Den anden Indvending er den, at man har betragtet som en Eiendom, som en Bestidelse, der kunde affjøbes og skulde affjøbes med Penge, hvad der i sig selv kun er en Herlighed, som nydes, efter min Anskuelse, i Statens Navn og med Statens Tilfagn, og som man mere maa betragte som vedrørende Personen end Tingene. Jeg kunde derfor meget bedre have forstaaet, at man havde sagt: „Denne Herlighed, som er indrømmet de nærværende Personer, skal ikke berøves dem for deres Livstid“, end jeg har kunnet forstaae, at man har kunnet gjøre det til en Gjenstand for en Afløsning i Penge; jeg kunde meget bedre have forstaaet, om man havde af disse to Betragtninger, den ene, udgaaende fra en Herlighed, Staten har indrømmet visse store Bestidere, den anden, udgaaende fra den Ret, som Staten i mange andre Retninger har givet enhver Bedriftsmand til at værne om Udbyttet af sin Bedrift, om man havde

søgt at finde en Overenskomst, hvorved Jagtretten blev usladelig for Brugeren og ikke til Tab for den nærværende Herligheds Eier. — Man kunde indtil videre, saalange de nærværende Herligheds-Eiere leve, have ladet dem drive Jagt i Fællesskab, den Ene for at beskytte sine Frembringelser, den Anden for at nyde denne Frihed i Bevægelse, denne Omvandring i en Kreds, hvor han i en Række af Aar allerede har vænnet sig til at betragte sig som hjemmehørende, saaledes at han ikke deri sølte noget Affavn. Hvorvidt det imidlertid skulde være muligt at skaffe disse Anskuelser en passende Plads i Loven, uden derved formeget at forsinke den hurtige Fremme, som jeg ønsker, at Sagen maa faae, det skal jeg nærmere tage under Overveielse; jeg indseer, det er forbundet med større Vanskelighed, end det var fra først af, men jeg troer ikke, at det er den rigtigste Maade, hvorpaa man nu har søgt at dele Brugeren og Herligheds-eieren imellem.

B. Christensen: Jeg skal i det Væsentligste slutte mig til hvad den sidste erede Taler har yttret. Jeg maa tilstaae, heller ikke mig tilfredsstillere det Lovforslag, som vi have modtaget fra det andet Thing. Det er naturligt, at i et agerbrugende Land som vort har det almindelige Omdømme om Forholdene efterhaanden maattet udvikle sig derhen, at man, ledet af de Anskuelser, som vor positive Lovgivning i nærliggende Forhold heldigen har gjenneført, maa komme til det Resultat, at Enhver, som driver Jord for egen Regning, har et Krav paa at kunne skaffe sig selv Fred paa den Jord, han driver, mod Skade af Wildt, paa den eneste Maade, hvorpaa Fred kan forstaaes, derved nemlig, at han tør forjage og sælde Wildtet paa samme, men i ethvert Tilfælde forekommer det mig mærkeligt og beklageligt, at et Forslag som det, der foreligger, er kommet tilstede i et Dieblis, hvor en Deel af Riget, Slesvig, har faaet en Lov, hvis første Paragraph udtrykkelig siger, at „Enhver skal indtil videre være berettiget til at udøve Jagten paa sin egen Jord, i hvilken Henseende Arveforpagtere, Fæstere og fideicommissariske Bestidere skulle have samme Ret som Eiere.“ Noget mindre end dette vil man her i Danmark sikkert ikke finde sig tilfredsfullet ved;